

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland

Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

‘Ik ben het’

President Jeffrey R. Holland

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

October 2024 general conference

Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

De naastenliefde van Christus, die blijkt uit zijn volledige trouw aan Gods wil, hield stand en houdt nog steeds stand.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus’s mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,”

Het is de sabbatdag en wij zijn bijeen gekomen om over Christus en Die gekruisigd te spreken. Ik weet dat mijn Verlosser leeft.

Denk eens aan dit voorbeeld uit de laatste week van Jezus’ sterfelijk leven. Een menigte had zich verzameld, waaronder Romeinse soldaten gewapend met stokken en zwaarden. Dit ernstige gezelschap, onder leiding van dienaars van de overpriesters met fakkels in de hand, was niet op weg om een stad te veroveren. Vanavond waren ze op zoek naar slechts één man, een man die niet gewapend was, geen militaire training had gehad en nooit aan veldslagen had deelgenomen.

Toen de soldaten dichterbij kwamen, stapte Jezus in een poging om zijn discipelen te beschermen naar voren en zei: ‘Wie zoekt u?’ Ze antwoordden: ‘Jezus de Nazarener.’ Jezus zei: ‘Ik ben het. [...] Toen Hij dan tegen hen zei: Ik ben het, deinsden zij terug en vielen op de grond.’

Ik vind dit een van de meest aangrijpende regels in de Schriften. Deze regel zegt mij onder andere onomwonden dat alleen al de aanwezigheid van de Zoon van God – de grote Jehova van het Oude Testament en de goede Herder van het Nieuwe Testament, die ongewapend is – dat alleen al het horen van de stem van deze Toevlucht voor de storm, deze Vredevorst, genoeg is om tegenstanders te doen terugdeinzen, ze over elkaar te laten struikelen en de hele groep te laten wensen dat ze die avond keukendienst hadden gekregen.

Slechts enkele dagen eerder, toen Hij triomferend de stad binnenkwam, ‘raakte heel de stad

the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

in opschudding, en vroeg: ‘Wie is Dat?’ Ik kan me alleen maar voorstellen dat ‘Wie is Dat?’ ook de vraag was die deze verwarde soldaten nu stelden!

Het antwoord op die vraag kon niet aan zijn uiterlijk worden afgelezen, want Jesaja had zo’n zeven eeuwen eerder geprofeteerd: ‘Gestalte of glorie had Hij niet; als wij Hem aanzagen, was er geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben.’ Het was zeker niet aan zijn mooie kleding of grote rijkdom te zien, want die had Hij niet. Het bleek niet uit een beroepsopleiding in de plaatselijke synagogen, want we hebben geen bewijs dat Hij daar ooit gestudeerd heeft, hoewel Hij zelfs in zijn jeugd al uitstekend geschoolde Schriftgeleerden en juristen in verwarring kon brengen en hen met zijn leer ‘als gezaghebbende’ kon verbazen.

Van zijn onderwijs in de tempel tot zijn triomfale intocht in Jeruzalem en deze laatste, niet legitieme arrestatie kwam Jezus regelmatig in moeilijke, vaak slinkse situaties terecht, waarin Hij altijd de bovenhand had. De enige verklaring die wij voor zijn overwinningen hebben, is zijn goddelijke DNA.

Toch hebben velen in de loop van de geschiedenis ons beeld van Hem en zijn getuigenis van wie Hij was afgezwakt en zelfs gebagatelliseerd. Zij hebben zijn deugdzzaamheid gereduceerd tot louter preutsheid, zijn gerechtigheid tot louter woede, zijn barmhartigheid tot louter toegeeflijkheid. Wij mogen ons niet schuldig maken aan dergelijke vereenvoudigde versies van Hem, waarmee leringen die we ongemakkelijk vinden gemakshalve worden genegeerd. Die oversimplificatie is zelfs toegepast op zijn meest bepalende deugd: zijn liefde.

Jezus heeft tijdens zijn sterfelijke zending verklaard dat er twee grote geboden zijn. Deze zijn verkondigd tijdens deze conferentie en zullen voor eeuwig verkondigd worden: ‘De Heere, uw God, liefhebben [en] uw naaste liefhebben als uzelf.’ Als we de Heiland in deze twee cruciale, onlosmakelijk met elkaar verbonden regels trouw willen volgen, moeten we stevig vasthouden aan wat Hij daadwerkelijk heeft gezegd. En wat Hij daadwerkelijk heeft gezegd, is: ‘Als u Mij liefhebt, neem dan Mijn geboden in acht.’ Op diezelfde avond zei Hij dat we elkaar moeten liefhebben, ‘zoals Ik u liefgehad heb’.

In die Schriftteksten zijn die bepalende zinsneden die ware, christelijke liefde definiëren – soms naastenliefde genoemd – absoluut

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does His Father’s. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to

essentieel.

Wat definiëren ze? Hoe had Jezus lief?

Ten eerste had Hij lief met heel zijn ‘hart, macht, verstand en kracht,’ waardoor Hij in staat was om de diepste pijn te genezen en de hardste realiteit te verwoorden. Kortom, Hij is iemand die genade kon verlenen en tegelijkertijd de waarheid kon bekrachtigen. Zoals Lehi zei toen hij zijn zoon Jakob zegende: ‘Daarom komt er verlossing in en door de heilige Messias; want Hij is vol genade en waarheid.’ Zijn liefde laat een bemoedigende omhelzing toe wanneer die nodig is en een bittere beker wanneer die moet worden gedronken. Dus proberen we lief te hebben – met geheel ons hart, macht, verstand en kracht – want dat is de manier waarop Hij ons liefheeft.

Het tweede kenmerk van Jezus’ goddelijke naastenliefde was zijn gehoorzaamheid aan elk woord dat uit Gods mond kwam, waarbij Hij zijn wil en gedrag altijd op die van zijn hemelse Vader afstemde.

Toen Hij na zijn opstanding op het westelijk halfrond aankwam, zei Christus tegen de Nephieten: ‘Zie, Ik ben Jezus Christus. [...] Ik heb gedronken uit die bittere beker die de Vader Mij heeft gegeven [...] waarmee Ik Mij in alle dingen aan de wil van de Vader heb onderworpen vanaf het begin.’

Van de ontelbare manieren waarop Hij Zichzelf had kunnen voorstellen, deed Jezus dat door zijn gehoorzaamheid aan de wil van de Vader kenbaar te maken. En dan te bedenken dat deze eniggeboren Zoon van God Zich niet lang daarvoor, in zijn grootste nood, totaal verlaten had gevoeld door zijn Vader. De naastenliefde van Christus, die blijkt uit zijn volledige trouw aan Gods wil, hield stand en houdt nog steeds stand, niet alleen in gemakkelijke en comfortabele tijden, maar vooral tijdens de donkerste en moeilijkste.

In de Schriften staat dat Jezus ‘een Man van smarten’ was. Hij moest verdriet, vermoeidheid, teleurstelling en ondraaglijke eenzaamheid doorstaan. In deze tijden en alle andere tijden faalt de liefde van Jezus nooit, en die van zijn Vader ook niet. Met zo’n volwassen liefde – het soort liefde dat een voorbeeld is, versterkend en gevend is – zal de onze ook niet falen.

Dus als het soms moeilijker lijkt te worden naarmate u harder uw best doet; als, terwijl u aan uw beperkingen en tekortkomingen probeert te werken, er iemand of iets is waardoor uw geloof

challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever

op de proef wordt gesteld; als u, terwijl u hard werkt, nog steeds momenten van angst hebt, bedenk dan dat het voor enkele zeer trouwe en geweldige mensen in elk tijdperk ook zo is geweest. Vergeet ook niet dat er een kracht in het heelal is die vastbesloten is om alle goede dingen die u probeert te doen tegen te werken.

Dus in overvloed en armoede, bij persoonlijke waardering en openbare kritiek, met de goddelijke elementen van de herstelling en de menselijke zwakheden die er onvermijdelijk deel van uitmaken, blijven we op koers met de ware kerk van Christus. Waarom? Omdat we ons, net als onze Verlosser, voor de hele cursus hebben ingeschreven – niet voor een korte inleidende toets, maar tot en met het eindexamen. Het fijne hieraan is dat de Meester ons allemaal al de antwoorden heeft gegeven voordat de cursus begon. Bovendien zijn er veel docenten die ons herhaaldelijk aan deze antwoorden herinneren. Maar dat gaat natuurlijk niet goed als we blijven spijbelen.

‘Wie zoekt u?’ Met heel ons hart antwoorden we: ‘Jezus de Nazarener.’ Als Hij zegt: ‘Ik ben het,’ buigen we onze knieën en belijdt onze tong dat Hij de levende Christus is, dat alleen Hij de verzoening voor onze zonden tot stand heeft gebracht, dat Hij ons heeft gedragen, zelfs toen we dachten dat Hij ons had verlaten. Als we voor Hem staan en de wonden in zijn handen en voeten zien, gaan we begrijpen wat het voor Hem betekende om onze zonden op Zich te nemen en bekend te raken met verdriet, om volledig gehoorzaam te zijn aan de wil van zijn Vader – en dat alles uit reine liefde voor ons. Om anderen bekend te maken met geloof, bekering, de doop, de gave van de Heilige Geest, en onze zegeningen in het huis des Heren ontvangen; dat zijn de fundamentele ‘beginselen en verordeningen’ die uiteindelijk onze liefde voor God en onze naasten kenmerken en de ware kerk van Christus karakteriseren.

Broeders en zusters, ik getuig dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het werktuig van God voor onze verhoging is. Het evangelie dat zij verkondigt is waar, en het priesterschap dat haar autoriteit geeft, komt rechtstreeks van God. Ik getuig dat Russell M. Nelson een profeet van God is, net zoals zijn voorgangers dat waren en zijn opvolgers zullen zijn. En op een dag zal die profetische leiding een generatie voortbrengen die onze Bode van het heil zal zien neerdalen als de ‘bliksem vanuit

outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

het oosten. Dan zullen we uitroepen: ‘Jezus de Nazarener.’ Hij zal met uitgestrekte armen en ongeveinsde liefde antwoorden: ‘Ik ben het.’ Dat beloof ik met de apostolische kracht en autoriteit van zijn heilige naam, Jezus Christus. Amen.